

ORANŽOVÝ TIC

Božena Klímová

Božena Klímová

ORANŽOVÝ TIC

2014

ŽAR

POHLED Z OKNA

Jednou takhle vyhlédnu po ránu z okna a co nevidím... z vedlejšího vchodu naší panelové zástavby „vystřelí hafík“ mně neznámé rasy a na vodítku vleče osobu, která je jen tak v pantoflích a domácích šatech a polozoufale vykřikuje: „Počkej, stůj, já ti nestačím!“

Pejsek nedbá, doběhne k trávníku u hřiště, dvakrát čichne k tam rostoucím keřím, udělá svou potřebu a opět – jako šíp peláší zpět. A zase si táhne svou rozesmátou paničku. To vše se odehraje během minuty!!! Jsem užaslá a smíchy mi slzí oči.

Ze zmíněných domovních dveří vychází další dáma. Paní, co je vlečena a doslova plachtí vzduchem, na ni rozevlátě zvolá: To je blázen, co?

Tohle mi dělá denně, nejradši je doma!

A s poslední slabikou slova doma mizí v panelové chodbě, zatímco pes mně dosud neznámé rasy, při délce vodítka, je určitě už rozvalen na gauči jejich společného útulného pokoje... Pro ten „mini-průlet“ majitelka psa svůj přízemní byt ani nezavírá.

Když zvážím všechny detaily, mohu zodpovědně prohlásit, že onen čtyřnohý tvor je psem „bytečkovým“... Asi si tento název nového druhu nechám patentovat.

I vy vlastníte takovéto čtvernožce? Jestli ano – z celé duše vám přeji hodně dlouho zdravé nohy.

VÁŽENÍ TRUHLÍCÍ, LÉKAŘ A SMUTEČNÍ PUDING

Víte, že jisté knihy mají smysl pro humor, nejen kvůli svému obsahu, a jsou schopny se zúčastňovat komických situací? Že tomu nevěříte? Posuďte tedy: svého času mi kamarád-spisovatel Ladislav Muška daroval publikaci, rovnou tři kusy, se zvláštním názvem: Vážení truhlící a ostatní hosté. Knihu, mimo jiné, uvedl slovy: Vznegli se někdy do tak vzdálené vyjadřovací roviny, až v ní zabloudili.

Předmluva napovídá, co čtenář asi může čekat, když jde o „sběr“ autentických výroků dobrovolných řečníků na pohřbech... Záznamy podivností pořídili severočestí hudebníci a operní zpěváci, včetně již zmíněného „hlavního pachatele“ – L.M. Právě on pak vše utřídil a připravil jako rukopis k vydání.

Tuto „bombu“ jsem přinesla svému kardiologovi, který se zase jednou chystal domlouvat mému neposlušnému srdíčku. Lékař neprozřetelně začal v dárku listovat! A začetl se... Náhle propukl v nekontrolovatelný halasný smích a jal se mi předčítat zvláště šťavnaté úryvky textů, které jsem již znala. Přesto jsem se nemohla ubránit a řehotem se přidala k němu.

Pro Vaši představu pár ukázek:

Čas se neohlíží, aby nám způsobil neocenitelnou ztrátu.

* * *

Zákon zániku se právě naplnil a my provázíme našeho soudruha tam, kam už není návratu.

* * *

Byl oblíben pro své krásné vlastnosti, kterých bylo poskyrovnu.

* * *

Náš soudruh zemřel, když dožil svůj život.

* * *

Tvůj odchod pokazil dnešní krásné počasí...

Jelikož jsme si s doktorem vyrobili dvojitý neutuchající záchvat smíchu, vběhla do ordinace zděšená sestra; jako krycí manévr jí sloužil hrníček s podivnou tekutinou, prý bylinky! Podezřívavě si nás prohlížela... Nešlo jí na rozum, co je na ischemii srdce tak bláznivě veselého! Když pohledem nezjistila ale vůbec nic, práskla za sebou uraženě dveřmi, až jsme na židlích nadskočili. Lékař povýšil situaci komentářem:

„Maryša“ – navařila čaju, radši ani necucnu.

A zrovinka onu zmíněnou neotřelou lidovou tvořivost jsem uprostřed loňské prosincové neděle držela na klíně, abych si doladila duševno, když tu si manžel vzpomenu na můj neprozřetelný slib, že uvařím dvoubarevný puding, zdobený ovocem. Hrklo ve mně. Cítila jsem se mizerně. Zrovna v mém těle řádila podivná viróza. Už více jak 14 dnů mne dopoledne obšťastňovala slabostmi, po kterých jsem mohla oblečení ždímat a odpoledne zimnicemi.

Vsadila jsem proto na manželův soucit: Nemohl bys počkat, až se mi udělá lépe?

Souhlas nepřicházel. Jeho váhání mne lehce pozlobilo! Buď se mi do tří dnů uleví... nebo vypustím duši... Pak si

puding uklohníš sám, udeřila jsem. Muž, bez mrknutí oka, odušil: To si piš, jen co tě pohřebáci vynesou z bytu, hned začnu vařit. Ale udělám si tmavý, čokoládový, ať dodržím smutek!

Přepadl mne chechtot, až na mně teplá deka poskakovala i s „truchlícími“! Taky proto – že mu dobrota určitě zhrudkovatí! A můj hodný cholerik bude z okna za vzdalujícím se černým vozem křičet:

Tos‘ umřela naschvál..., co?

O SPOKOJENÉ ZDRAVOTNICI

Můj muž ležel na interním oddělení jedné ostravské nemocnice. Ruch na oddělení byl čilý, pacienti „kmitali“ z vyšetření na vyšetření a sem tam je přepadaly pohledné sestřičky, aby léčeným tu tam odebraly krev, daly krev, podaly léky, vpravily do žil injekci a tak podobně.

Osobním šarmem či chladem pak ovlivňovaly náladu nemocných.

Můj manžel se bez odporu chodu oddělení podvolil. Informoval mne při denních návštěvách o všem. I o tom, že nejpohlednější a nejmilejší sestřičkou je ta vyšší štíhlá černovláska, která miluje jistý slovní výraz a při úkonech jím nešetří!

Takhle jednou zrána vtrhla zmiňovaná zdravotnice s úsměvem do manžela pokoje, poručila mu, aby na ni vystrčil nahaté pozadí a pak ho s rozmachem bodla injekční stříkačkou do jedné z polokoulí za halasného výkřiku „SUPER!!!“.

Můj životní partner se hlasitě smál do zdi a den byl náhle prostě prima...

JEDOU KOLEM...

Už vás napadlo někdy udělat něco ztřeštěného, vyvést okolí z klidu, hodit kámen do stojatých vod? Jedna moje známá, ještě v době hluboké totality, splašila někde úžasnou koloběžku, tu tzv. jezevčičí, čili s prodloužených stupátkem a elegantně zahnutými říditky.

Původně ji měla pro syna, ale jak byla ten extravagantní typ, se smyslem pro humor, na nudném šedivém sídlišti se párkrát projela kolem paneláku, až se naučila řádně odpíchnout a svištěla jako raketa, jelikož byla až přehnaně štíhlá a odpor vzduchu byl tedy minimální.

Její sousedky si t'ukaly na čelo. Ona nedbala a jednou zrána se takhle odrazila a jela panelákovou alejí na druhý konec do práce. Pěší zóna ji vedla kolem šňůry škol a gymnázia. Studenti zírali. Když paní T. zjistila, že cesta do práce jí uběhla jedna-dvě a nemusela se tlačit v přeplněném autobusu místní dopravy, hokus-pokus opakovala denně. Studenti docenili fór a přicházeli dříve před školy, udělali špalír a volali:

– hip, hip, do toho, přidéééj...

Po měsíci inženýrku pozval ředitel podniku na kobereček.

Soudružko, pravil ponuře, děláš ostudu našemu podniku. S tou koloběžkou je konec, jinak dostaneš pracovní důtku. A odeberu ti prémie na čtvrt roku!!!

A tak výlety byly náhle jen vzpomínkou. Co by dotyčný ředitel říkal rozvernému dnešku, kdy se kolem člověka

mihne jako čtyřrozměrný stín rodina na kolečkových bruslích, otec, syn, matka – a kočárek s miminkem!

Maminka lehce nalomená, trochu se jí rozjíždějí nohy, zjevně začátečník, tatínek bruslař exceluje a dělá spolu s kočárkem vlnovky a pubertální syn krasobruslí kolem všech, též pozpátku.

Kvetou šeríky, taky bych si chtěla zasvištět! A což teprve „zakolobrndit“!!!

Ach, ta nádherná lehkost pohybu vpřed...

PONDĚLÍ JE BLBEC

Nemá ráda pondělky, ačkoliv nechodím do práce a fyzicky i duševně se stačím znemožnit doma. Kolega psavec tento den nazývá „p i n d ě l í m“. Ani se mu nedivím.

Onoho rána jsem vstala z postele vskutku „špatnou“ nohou. Po malé nehodě, kterou raději zamlčím, mne potkalo cosi zvláštního. Při vypravování se ven. To když už jen zbylo nasadit si pokrývku hlavy.

Zimní čapka z ničeho nic vypadala jako cukrářská. Trčela vzhůru, tvořila na vršku mé lebky horu, tmavě zelenou. Užasle jsem se pozorovala v zrcadle... Opravdu jsem nic nechápala. Ať jsem se snažila sebevíc, baret se choval ne-logicky.

Ťapkala jsem za mužem do kuchyně, namáčel ruce ve dřezu, a žalovala mu. Prohlédl si můj „hlavový“ útvar. Počkej, řekl a nečekaně mne klepl po mozkovici sevřenou dlaní. Několikrát! A bez úspěchu.

V předsíni jsem zoufale neposlušnou čepici strhla... Z ní na mne drze vykoukly dvě hrubé pletené rukavice! :-)
Řekla bych, že se smály!!!

Týdny by měly začínat úterým, nemyslíte?

STROM A ČÁP

Na zahradě naší chaty po léta rostl smrček až z něj byl urostlý, ba přerostlý smrk. Byl zbaven dolních větví už před časem, protože se pokoušel vstoupit do chaty, a tak po zástříhu do okolí pohlížel smrkovou kšticí a byl pro mnohé orientačním bodem v krajině.

Milovali jsme ho...

Bohužel, kdysi přicházel vichr do této oblasti jen v říjnu, aby nejen nám, ale též sousedům vůkol poshazoval z jabloní polovinu zimní úrody a pak šel zase foukat jinam. Jak se ale v posledních letech mění počasí k nepoznání, jara přicházejí s předstihem, o létě nemluvě, větrů různého druhu přibývá. Výkyvy našeho velikána při poryvech byly tak neuvěřitelně rozsáhlé, že jsme se jak my, tak obyvatelé stavení pod námi, začali obávat o osud obydlí. Zlomení stromu by bylo pohromou.

Řešení nasnadě. Žádost na místní Obecní úřad v K., souhlas..., pozvání zdejšího všeuměla, který stromům v okolí upravuje „fasády“. Muž přišel nejdříve naši májku obhlédnout. Potom zrána, kdy bylo bezvětří a po deštivé noci sluníčko vykouklo ven, vzal do ruky pilu a vyšplhal v minutě vysoko, vysoko nahoru. Na nohou měl gumáky...

Uřízl jehličnatou čupřinu a „položil“ ji šikovně dolů, aniž by se dotkla skleněné verandy chaty či vedle rostoucích keřů angreštů, nebo snad zasáhla sousedův plot. Prostě mistr.

Pán se posadil na seříznutý vrcholek třicetiletého smrku jako na barovou stoličku a s pilou přes rameno rozhlížel

se po krajině. Volal na našeho syna, který asistoval při kácení:

– To je rozhled, ta nádhera. Já jsem byl asi v minulém životě čápem. Já bych tu snad i bydlel!!!

Litovali jsme, že po ruce nebyla videokamera. No řekněte, kdy už se vám naskytne příležitost vidět člověka, jak se v sedě na špici mohutného smrku kochá pohledem na Beskydy...

Tato momentka zahrnala poněkud smutek, co vládl v rodině, protože strom byl prostě po desetiletí naším partnerem. Z jeho voňavých větví jsme v bytě měli výzdobu, a kdyby na to přišlo, mohli jsme slavit Vánoce už v onom v listopadu.

O TOM, PROČ JE V ANDÁCH KONDORŮ TAK MÁLO...

Hleděla jsem fascinovaně na obrazovku televize. Zbožňuji totiž pořady z přírody, z různých krajin, kam bych se co živa nepodívala...

V tu chvíli jsme já a můj muž, ten mi dělal společnost, byli v Andách.

Zrovna mělo kondoří mládě prvně vzlétnout. Matka jej chlácholila, čechrala mu zobákem peří. Potom mladý kondor vyskočil na matčina záda (jako na odrazovou plochu), několikrát směšně zahopkal a zcela neelegantně se prvně vznesl. Po chvíli ale více a více plachtil a nabíral správně vítr a jeho let se stával pohledným. Drželi jsme tomu mláděti palce.

Autor pořadu náhle „oko“ kamery vyslal na vrcholky And, z nízkého nebe se sypal sníh... čišelo to, až se zdálo, že i u nás v pokoji je chladněji.

Po vrcholcích skal šly v řadě za sebou lamy. Skoro se ladně nesly.

– Chudáčci, vyhrkla jsem lítostivě – co asi teď budou žrát, jsou tak vysoko a všude samý sníh.

Můj manžel nevzrušeně prohodil: – No přece ty kondory, proto je jich tak málo...

Užasla jsem... a můj druh sledoval na ciferníku hodinek, jak dlouho mi onen „úžas“ vydří trčet v obličejí!!!

JEZEVČÍK A JEŽÍŠEK

Vycházela jsem z místního minisupermarketu. V chodbě obchodního centra je i krámk s potřebami „zvířecími“. V nasvícených akváriích tu plavou různobarevné rybky a největší radost z návštěvy obchůdku projevují pejskové a děti.

Ve chvíli, kterou chci popsat, vyšla ze dveří prodejničky mladá paní, vzala za rukojeť odstavený kočárek s miminem a kolem ní neúnavně hopsal dlouhosrstý (do červena zbarvený) jezevčík. Dělal divy. Panáčkoval, vyskakoval s vypětím všech sil neuvěřitelně vysoko, div „paničku“ nepřeskočil a krásně prosil...

Paní se zastavila, naklonila se nad vrtícího se pejska a s vážnou tváří a zdviženým prstem mu hrozila: „Ne, ne, ne, přestaň, nic nedostaneš, dobře víš, že to jsou dárečky pod stromeček!“

A pokračovali v chůzi, jízdě a hopkání. Následovala jsem je, fascinována – a též jsem chtěla vědět, zda mladá žena odolá dojemným prosbám chlupáče...

Pak jsem se zeptala. Odpověď zněla: „Ale to víte, že to nevydržím, až přijdeme domů, jednu kostičku mu dám, ať je pokoj, a druhou kost najde pod vánočním stromečkem...“

No, a potom že Vánoce jsou jenom shon, uklízení a ztráta peněz...

HARLEY

Když byl náš synek malý a zašli jsme do blízkého obchůdku, náš nákup končil procházkou kolem regálů s trochou dětských radostí... Klučina okamžitě zbystřil, zahleděl se soustředěně a pak t'ukl prstíkem do některé z vystavených hraček, aby vyřkl památnou větu: Maminko, plosím tě, já to nutně počebuji... (rozuměj prosím a potřebuji).

Nebylo zbylí, hračka putovala do košíku a my dva k pokladně. Když manžel přišel z práce, nezačínal výrokem – Tak co, jak jste se tu beze mě měli? Ale prohodil: Tak co jste zase nutně potřebovali?

V dnešních supermarketech regály těžknou důmyslnými stavebnicemi, autíčky, motorkami, panenkami, hrami, a bůhví čím ještě, samotné se mi tají dech a považuji to od osudu za notný podraz, že jsem ve věku, kdy mi je bližší lékárna než zatoulaný dětský sen.

Nicméně, mou dávnou touhou je super-motorka Harley. Nemám na ni, ani hotovost, ani kosti! Ale dětský model bych snad finančně utáhla!!! Vidím to živě, na příští literární sešlosti jen tak nadlehčeně pronesu: Přátelé, koupila jsem si konečně Harleye, prostě božské, božské, božské!!!

Neupadne-li pak alespoň jeden přítomný do mdlob, budu hodně zklamaná... Hodně! :-)

CO ČLOVĚK NEUSLYŠÍ

Stojím v řadě lidí v lékárně, abych vyzvedla předepsané léky.

Přede mnou mladá žena, předstírající noblesu v koženém saku, s kožešinou kolem krku a v apartním kloboučku. Magistra podává mladici krabičky léčiv a madam vyhrkne: Ještě prosím ten oranžový TIC-TAC (čti, jak vidíš, s ,c‘ na konci). Požadavek se slil v jejím podání v „oranžový-tictac“. Cože to chcete?, udiveně se ptá lékarnice. Paní podrážděně, až vztekle, vyhrkne znovu, no přece ten oranžový Tic-tac (znovu čti, jak vidíš, s ,c‘ na konci).

Aha, „Tik-tak“, uklidní se obsluhující.

Tiše žasnu, magistře dušený smích škube koutkem úst. Raději se otočím... A podurděná „dáma“ se svým „ticem a tacem“, kožešinkou a kloboučkem odplouvá.

Věřili byste tomu, v dnešní době?

SMYSL PRO HUMOR

Řada humanitně zaměřených lidí žije v mylné představě, že technika nám bere originalitu, je studená a nemyslí... Nedávno jsem se přesvědčila o opaku.

Syn seděl u počítače a trápil hlavu námětem na diplomovou práci. Aby si nervní chvíle zpříjemnil, vzal do dvou prstů z nosiče jedno z CD, že si pustí hudbu. Ale ono, jako živé, vyklouzlo, brnklo o klávesnici a vydalo se směrem k zemi...

Syn se ponořil pod psací stůl. Když se narovnával, pohledem zavadil o obrazovku...

Na dosud čisté ploše stálo zřetelné a ničím nezpochybnitelné –

„AU“.

No, co vy na to?

Božena Klímová (Foltýnová)
básnířka, spisovatelka, publicistka

Pochází z Opavska, trvale žije s rodinou v Ostravě. Je členkou Obce spisovatelů ČR a členkou redakční rady webového časopisu OKOO. Věnuje se lektoracím, netradičním recenzím a medailonům jiných autorů. Publikuje příležitostně v různorodých médiích. Spolupracuje dlouhodobě s grafikem a vydavatelem Dušanem Žárským – Žár Ostrava.

Vydala postupně básnické sbírky: *Diagnóza život; Jabloňová panna; Příběhy pro Optimisty, Rozhovor s Bohem; Tykání s Nebesy a Podzimková.*

Prózy: *Všichni krásní blázni; To je „má“ Anglie, Vaše Veličenstvo...; Můj profesor se toulá; Baví mne svět; Alan Marshall a Já.*

Některé práce vyšly opakovaně, též elektronicky a v Braillově písmu, nebo v překladech (anglicky, polsky, německy). Účastnila se zhruba 19 sborníků básněmi, fejetony, povídkami a slovními hříčkami (sborníky byly vydány v Ostravě, Praze, Frýdku-Místku, Ústí nad Labem a v Polsku). Část její tvorby literární + výtvarné je uložena v Národní knihovně Austrálie (Canberra), s ohledem na osobitý a dlouhodobý vztah Boženy Klímové se slavným

australským spisovatelem Alanem Marshalllem, kmotrem jejího syna Lukáše.

Připravováno do tisku, či k e-vydání: soubor sentencí *Převážně (ne)vážně*.

V rukopisu prózy: *Jak se stát tlustým andělem* (humorně laděné povídky); *Tajemství korpulentní dámy* (krimi povídky, s kapkou humoru) a básnické sbírky *Vzdalování* a *Procházka s Kristem* (vyjde brzy jako eKnihy).

Informace o autorce možno nalézt v různých druzích slovníků spisovatelů, v encyklopedii, na literárních webech. Připravuje také vlastní webovou prezentaci.

Na www.zar.cz najdete odkazy na dosud vydané elektronické knihy autorky, včetně těch, které jsou v sekcích ke stažení zdarma.

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Božena Klímová

ORANŽOVÝ TIC

Sazba a obálka: Dušan Žárský

První vydání v elektronické verzi

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR

Tyto povídky jsou se souhlasem autorky k dispozici ZDARMA

ISBN 978-80-86725-30-7